

STICHTING 'PARAPLU'

DE RONDE VENEN

1980

2005

25 Jaar Stichting 'Paraplu'

Ontstaan en ontwikkeling van de Stichting

door
Joop Frankenhuisen

Stichting 'Paraplu' De Ronde venen

Voorwoord door de voorzitter

Het jaar 2005, een jubileumjaar voor de Stichting 'Paraplu' De Ronde Venen: haar 25 jarig bestaan. De eerste stap werd gezet op 11 november 1980, in een turbulente tijd. Veel bedrijven gingen inkrimpen of gingen failliet. Er kwamen veel mensen zonder werk te zitten, terwijl ook vele mensen arbeidsongeschikt werden verklaard. Een aantal sociaal en maatschappelijk gedreven personen hebben toen de

hoofden bij elkaar gestoken om enerzijds een organisatie te vormen voor een zinvolle opvang en anderzijds te proberen mensen weer mogelijkheden voor nieuw werk te geven via omscholing.

Het jubileum leek ons als bestuur een mooie gelegenheid om op de afgelopen 25 jaar van de 'Paraplu' terug te blikken en deze in kaart te laten brengen. In dat kader hebben wij de heer Joop Frankenhuizen gevraagd om hiertoe een poging te wagen. Geen gemakkelijke opgave omdat – zoals haast bij alle organisaties het geval is – veel basismateriaal in de loop der jaren verloren is gegaan. En in verslaggeving en notulen moet vaak tussen de regels door gelezen worden. Joop is er toch in geslaagd na het doorlezen van de beschikbare stukken, aangevuld met een reeks interviews, een goed beeld te schetsen van het verloop en de gedane inspanningen.

In de terugblik zien we hoeveel vrijwilligers zich de afgelopen 25 jaar hebben ingezet voor de Stichting. Namens het hele huidige bestuur wil ik hulde brengen aan al deze vrijwilligers: - ex-bestuursleden, docenten, gastgevers en vele anderen - die vanaf aanvang een gezicht gegeven hebben aan de Stichting 'Paraplu' De Ronde Venen. Mede door hun inspanningen is de Stichting 'Paraplu' De Ronde Venen geworden, wat zij nu is: een succesvol draaiende organisatie, goed bekend in de gemeente De Ronde Venen.

Alle (ex)vrijwilligers: nogmaals bedankt!

Wim Willemsen
voorzitter

Wat vooraf ging

Het is 1979. In Amsterdam demonstreert de actiegroep 'vrouwen eisen betaald werk' tegen de nota 'Bestek 81'. In die nota uit 1978 geeft het kabinet Van Agt I een financieel beeld tot 1981 en kondigt verlagingen aan van ambtenarensalarissen, uitkeringen en pensioenen. Werkende jongeren protesteren tegen het verlagen van het minimumjeugdloon, de sociale uitkeringen en het voornemen van de regering om deze niet langer aan te passen aan prijsstijging. In het kader van het feminisme protesteert de actiegroep 'wij vrouwen eisen' tegen de nieuwe abortuswet, de kraakbeweging ziet zijn hoogtepunt naderen en Nederland

loopt voorop in de strijd tegen de kruisraketten en andere nucleaire wapens. Dan komt het verkiezingsjaar 1981. Het kabinet Van Agt 2 treedt aan. In 1982 valt het over bezuinigingsvoorstellen waaraan de PvdA niet wil meewerken. Het aantal werklozen is inmiddels gestegen van 320.000 naar 475.000 en wordt onbeheersbaar. Ook op financieel en economisch gebied zijn er merkwaardige hoogtepunten. De hypotheekrente klimt naar bijna 14% en de huizenmarkt staat, na een exorbitante stijging van de huizenprijzen, op het punt ineen te storten. Kortom een weinig rooskleurige periode is bezig zijn stempel op de samenleving te drukken. Is het dan verwonderlijk dat mensen zich mobiliseren en de strijd aanbinden, vragen veel krantencommentaren zich af

Mensen zonder werk

Juni 1980. Midden in al die onrust, maar verder in alle rust, zijn vier mensen uit Wilnis, één uit Mijdrecht en één uit Vinkeveen al een paar keer bijeen geweest om de mogelijkheden te onderzoeken om in de Rondeveense dorpen werklozen en WAO-ers een zinvolle vrijetijdsbesteding te bieden. Dit op initiatief van mevrouw van der Steur en de heer Van Es, beiden van de Stichting Maatschappelijke Dienstverlening te Mijdrecht en in navolging van wat in Uithoorn gebeurt. Daar komt al vijf jaar lang tussen september en april een groep WAO-ers bijeen om wat te praten, te kaarten of te sjoelen. Daarnaast wordt eens in de twee maanden een contactblad uitgegeven. Zij noemen zich OASE (Ondanks Alles Samen Een). De heren Van der Laan, Van der Veen en Klijn formeren een werkgroep en spreken af contacten te leggen met OASE en daarnaast te informeren of kerken en vakbonden misschien ook bezig zijn een oplossing te vinden voor de problemen die werkloze WAO-ers ondervinden. Ook willen zij proberen ergens een startsubsidie los te peuteren en omzien naar huisvesting. Grote animator van dit alles is de heer Van Es.

Van voetbal moet je het hebben

Een maand later al komt huisvesting in zicht. Het is een clubgebouw van Argon gelegen op een terrein genaamd Vriendenlust aan de Willnisse kant van Molenland op nummer 1. Het is een clubgebouw met een vermeldenswaardige geschiedenis. Op 13 januari 1966 vraagt de r.k. voetbalvereniging Stormvogels, opgericht te Wilnis op 28 mei 1928, toestemming aan B&W van de gemeente Wilnis om een bestaand clubgebouw en kleedgedeelte van 10 bij 22 meter te verplaatsen naar een terrein genaamd Vriendenlust. De verplaatsing en de opbouw zal grotendeels door eigen personeel plaatsvinden. De gemeente geeft toestemming en de verhuizing vindt plaats. Als Stormvogels in juli 1971 samengaat met de voetbalverenigingen Mijdrecht (VVM) en Midreth ontstaat de sportvereniging Argon waardoor het Wilnisse clubgebouw in handen van een Mijdrechtse vereniging komt.

Andere ontwikkelingen die de werkgroep in de kaart spelen zijn: De bouw van de Willisstee waarvoor de eerste paal op 15 april 1980 de grond in gaat en de uitbreiding, diezelfde maand nog, van het aantal speelvelden voor Argon in Mijdrecht. Als Argon daarnaast ook Vriendenlust wil uitbreiden zal zij dat moeten aantonen, stelt de gemeente Wilnis. Argon laat dan weten in Vriendenlust discomiddagen te willen organiseren, maar dat is tegen het zere been van de gemeente. Kan wel, maar hooguit voor 75 personen, stelt de gemeente. Dat is voor Argon te weinig. Het resultaat is dat de gemeente Wilnis terugvalt op de oorspronkelijke bestemming en op Vriendenlust alleen sportgebonden activiteiten toestaat. Wel wil ze bekijken of er iets te doen valt voor bejaarden, WAO-ers en werklozen.

De eerste behuizing

Dat laatste is koren op de molen van de werkgroep en ze besluit dan ook snel dit nieuws uit te buiten, zeker wanneer blijkt dat de huurprijs redelijk is. Nu er huisvesting in het vizier ligt wordt contact opgenomen met de provinciale werkgroep 'Mensen zonder werk' (MZW) en hulp gezocht bij de Provinciale Utrechtse Stichting Welzijnsbevordering (PUSW). Daarnaast wil het drietal in de plaatselijke kranten en in het periodiek van Argon, de Argonaut, melding maken van de oprichting van een werkgroep 'Mensen Zonder Werk'. In oktober 1980 komt de werkgroep voor het eerst bijeen in Vriendenlust. Maatschappelijke Dienstverlening (MD) wil een startsubsidie geven en de kosten voor een folder betalen. Deze folder komt te liggen bij artsen, fysiotherapeuten, kappers en in het gebouw waar maatschappelijke dienstverlening zit. De heer Van Dijk van Argon wil een stukje in De Argonaut plaatsen en bekijken of dit ook kan bij de Wilnisse voetbalvereniging CSW en de Vinkeveense voetbalvereniging Hertha. Daarmee zijn de eerste stappen op het gebied van PR gezet.

Eind die maand komt de werkgroep MZW weer bijeen samen met vertegenwoordigers van de PUSW en Maatschappelijke Dienstverlening. Afsproken wordt vooralsnog geen bestuur te kiezen en voorlopig door te gaan met een werkgroep. Argon en het 'Het Streekblad' hebben een stukje geplaatst, CSW heeft niet

gereageerd. Zal nogmaals benaderd worden. Allerlei plannen komen op tafel. Kaarten, sjoelen, schilderen, discussieavonden met mensen van het Gemeenschappelijk Administratie Kantoor, met de Gemeentelijke Medische Dienst, met een dokter of fysiotherapeut, met het Maatschappelijk Werk (MW) en ga zo maar door. Gedacht wordt aan filmvoorstellingen en aan wat de Nederlandse Federatie Arbeidsongeschikten (NFA) in de aanbieding heeft. De werkgroep besluit de eerste bijeenkomst voor mensen zonder werk te houden op dinsdag 11 november 1980 in de kantine van Vriendenlust en verder op elke dinsdag daarna.

MZW bijeen

Op dinsdag 11 november 1980 zijn dertien belangstellenden aanwezig. Daaronder zijn vertegenwoordigers van Maatschappelijk Werk, de PUSW en de leden van de werkgroep te weten de heren Gerard Klein uit Mijdrecht, Ton Liesveld uit Wilnis, Piet Brugman uit Wilnis en Harrie van de Veen uit Wilnis. Erg veel belangstelling van buitenaf is er nog niet. Besloten wordt te beginnen met een kaartcompetitie en de Speel-o-theek te helpen. Deze instelling had eerder gevraagd of MZW defect speelgoed wilde repareren. Argon schenkt de oprichters een wisselbeker voor de kaartcompetitie en OASE schenkt een sjoelbak. Het zijn de eerste inventaris stukken.

De eerste evaluatie is een week later thuis bij Gerard Klijn. Allerlei ideeën worden geopperd. Van knutselen, dammen en fietspuzzeltochten tot het bezorgen van warme maaltijden aan zieken. Er komt een ideeënbus en de entreeprijs moet bij de ingang worden betaald. Kortom het enthousiasme kent geen grenzen. Op de tweede ontmoetingsdag komen 23 mensen af. Naast de leden van de werkgroep en die van OASE blijken er twee nieuwe gasten. Bij wijze van proef wordt besloten de toegangsprijs te verhogen van één naar anderhalve gulden en een deelnemerslijst te laten circuleren om daarmee subsidieverzoeken te staven. Gehoopt wordt op een subsidie van vier gulden per lid en als er niet te veel gedronken wordt, kunnen de consumpties tegen een gereduceerde prijs worden aangeboden. De volgende bijeenkomsten laten een wisselend beeld zien. Het aantal deelnemers groeit langzaam. In december komt de NFA met een spreekbeurt over de ziekwet en de overgang van de ziekwet naar de WAO. De toehoorders worden geïnformeerd over de verschillen met de oude ongevallenwet en het vervolgproces wanneer je eenmaal in de WAO zit.

Er komt subsidie

In de werkgroep overheersen Wilnissers. Men wil er dan ook mensen uit de andere dorpen bij hebben. De eerste kerstmiddag is onderhoudend met prijsklaverjassen en jokeren. De prijzen zijn een halve fles jenever, twee flessen tafelwijn, een kerstbrood en een rollade. De aanwezigen worden uitgenodigd in grote getale 's avonds naar de raadsvergadering in het Wilnise gemeentehuis te komen in verband met de ingediende subsidieaanvraag. Langzaam groeit de naamsbekendheid. Dit is vooral te merken aan het aantal ingekomen stukken, maar die hebben jammer genoeg grotendeels te maken met uitnodigingen voor bijeenkomsten. De heren D. Kraan uit Mijdrecht en G. de Jong uit Vinkeveen zullen

verzocht worden toe te treden tot de werkgroep. In september 1981 blijken de drie gemeenten subsidies te hebben toegezegd. Om sterker te staan schaaft de werkgroep zich onder de vleugels van de Stichting Actief Wilnis. Naar buiten toe spreekt men echter over de Stichting MZW De Ronde Venen. Dat kan in wezen niet, want die stichting is er officieel nog niet. Voorlopig ligt de rechtsbevoegdheid bij Actief Wilnis. In de werkgroep hebben nu zitting de heren Gerard Klijn Jzn, voorzitter; Harrie van de Veen, secretaris en Ton Liesveld penningmeester. Daarnaast zijn er vier leden: Gerard Klijn Czn; Dirk Kraan; Piet Brugman en Clemens de Jong. Voorlopig een bestuur van mannen, dames komen later.

De eerste cursussen

De dinsdagmiddagen in Vriendenlust worden door ongeveer 25 mensen bezocht. Het is er vaak koud, want de verwarming werkt niet optimaal. Het bereik is gegroeid naar 60 mensen en kaarten is de belangrijkste bezigheid. De werkgroep is bang dat de bescheiden subsidie wordt stopgezet wanneer er alleen maar gekaart wordt. Er moeten meer activiteiten komen, maar welke en waar? Misschien is een zaal huren bij Kooijman in cafetaria Adelhof te Mijdrecht een optie. Daar is meer ruimte. Praten met Argon om iets aan de behuizing in Vriendenlust te doen levert niet veel op. Af en toe wordt Kooijman dan ook benaderd met de vraag of er toevallig een zaal leeg staat want in Vriendenlust is het weer niet om uit te houden. Op 10 december 1981 start in Adelhof de eerste tekencursus onder leiding van de heer Boomsma. Op dinsdagmiddag wordt daar gekaart en op donderdagmiddag getekend. Vriendenlust is langzaam bezig uit het gezicht te verdwijnen.

In 1982 telt Mijdrecht 129 mannen en 26 vrouwen die werkloos zijn. In Wilnis is dat respectievelijk 82 en 22 terwijl Vinkeveen de rij sluit met 43 en 24. Er is derhalve goede hoop dat het aantal deelnemers zal toenemen. In september 1982 start het winterseizoen in Adelhof met een fotocursus, een cursus tekenen en schilderen en treden de heren Sjors van Pinxteren en Cor Verweij toe tot de werkgroep. De ingediende subsidieverzoeken worden door de gemeenten Wilnis en Vinkeveen nauwkeurig gecontroleerd. Regelmatig worden er vragen gesteld en moet de financieel beheerder opdraven bij de gemeente en daar de heren Van Asselen en Roseboom te woord staan. Vriendenlust is in de wintermaanden praktisch

onbereikbaar en Kooijman stelt steeds vaker een zaal beschikbaar. Ouderen zijn nu ook welkom, ook al zijn ze geen werkloze of WAO-er, stelt de werkgroep.

De tweede jaarvergadering is op 16 november 1982 in cafetaria Adelhof. Dit keer is ook een afgevaardigde van de gemeente Vinkeveen aanwezig, de heer J. Roseboom. **Er komt een heus bestuur met als leden Gerard Klijn voorzitter, mevrouw Jans Zaal-Smit vice voorzitter, Harrie van de Veen secretaris, John Cobben 2^e**

secretaris, Gerard Klijn Czn penningmeester, C. Breuren 2^e penningmeester en Clemens de Jong bestuurslid. Voor bestuursvergaderingen thuis kan 15 gulden aan onkosten worden gedeclareerd. De vraag of MZW een ontspanningsclub moet worden of meer gericht moet zijn op de doelstelling wordt steeds prangender. Het provinciaal steunpunt pleit voor het opzetten van werkprojecten. Dat zijn projecten waaraan per week minstens 20 uur werk moet zijn besteed. Gezien de lichamelijke gesteldheid van veel bestuursleden en het feit dat de uitkerende instantie hieruit werkgeschiktheid kan concluderen, aarzelt men op de suggestie van het steunpunt in te gaan.

Andere behuizing in zicht

In augustus 1982 melden de notulen van B&W van de gemeente Wilnis dat de plaatselijke schietvereniging het oog op Vriendenlust heeft laten vallen en dat dit voor de gemeente aanleiding is om met een nota sportterreinen te komen. Daarin staat onder meer dat de lokale voetbalvereniging CSW de beschikking krijgt over drie sportvelden in de nieuwe wijk Veenzijde II. In Februari 1983 doet CSW de overbodig geworden oude kantine aan de Ringdijk te Wilnis in de verkoop. Erg geschikt, maar MZW heeft geen geld. De gemeente Wilnis moet bijspringen. In het bestuur gaan stemmen op om zelf een stichting in het leven te roepen. Men wil eigen rechtspersoonlijkheid en niet langer afhankelijk zijn van anderen. De zaken gaan goed. De politie heeft MZW gevraagd te assisteren bij het graveren van codes in fietsen en de stichting Vakantieweken heeft hulp nodig bij het organiseren van een viswedstrijd. Daarnaast heeft Adelhof stoelen in de aanbidding, mocht het ooit tot een eigen behuizing komen. Maar eerst afwachten wat de gemeente Wilnis gaat doen.

Dat komt het bestuur te weten tijdens een buitengewone vergadering in cafetaria Adelhof op 28 mei 1983. De 44 aanwezigen krijgen te horen dat de gemeente Wilnis voor 4.000 gulden de oude houten CSW kantine aan de Ringdijk te Wilnis heeft gekocht en deze wil verhuren aan MZW. Maar die kantine blijkt in slechte staat. Gebouwd in 1978 en alle 20 ramen kapot. Wind en regen hebben vrij toegang. Hulp van de gemeente bij het opknappen is dan ook onmisbaar. Inmiddels groeit de naamsbekendheid en ook aan werkopdrachten ontbreekt het niet. In mei 1983 laat de Utrechtse Molenstichting weten onvoldoende geld te hebben voor het schilderen van de iets verderop gelegen korenmolen. Dit is een mooie klus voor mensen met een uitkering, stelt de gemeente Wilnis. MZW krijgt opdracht de klus te klaren. En zo gebeurt. In juli 1983 begint de gemeente met het opknappen van de kantine. Onder toezicht van een gemeenteopzichter wordt het geheel wind- en waterdicht gemaakt en wordt het inrichten van een werkplaats ter hand genomen. In die werkplaats zouden werkloze WAO-ers hun vrije tijd moeten invullen.

Nog even wachten

Wie herinnert zich de inmiddels afgebroken groene houten behuizing nog waar MZW en in casu de 'Paraplu' van 1983 tot 1999 huisvesting heeft genoten. Oud-gedienden schetsen het beeld van een langwerpig houten gebouw met ergens in het midden de ingang. Achter de deur de garderobe. Daarachter een grote ontmoetingsruimte, met rechts daarvan in de linker hoek een bar met keukentje. In de rechter hoek is een kantoortje ingericht. Links van de ontmoetingsruimte een gangetje met aan de linkerkant lokalen voor metaalbewerking, houtbewerking en een ruimte die Public Relations heet. Aan de rechterkant van het gangetje

bevinden zich de toiletten, een ruimte voor fotobewerking en een magazijn. Daarnaast in de hoek een CV ruimte.

Het gebouwtje mag dan wel zijn opgeknapt, maar er intrekken is er nog niet bij. Eerst moet besloten worden wat de andere gemeenten er van gaan zeggen. Immers de exploitatie van een

eigen ruimte kost nogal wat en wachten op gemeentelijke beslissingen is over het algemeen een zaak van lange adem. In afwachting van wat de drie gemeenten van plan zijn wordt dan ook besloten voorlopig in cafetaria Adelhof te blijven.

Intussen zijn er nauwe contacten ontstaan tussen de leden van het bestuur en de PUSW. Deze instantie wil werkplaatsen scheppen voor werkloze jongeren. Voor dat soort projecten is geld beschikbaar en daar kan door MZW van geprofiteerd worden, stelt de Utrechtse stichting. Het bestuur moet het antwoord op deze uitdaging voorlopig schuldig blijven. Ze zijn huurder van een nog nauwelijks ingerichte houten behuizing, afhankelijk van derden en zicht op de toekomst is er niet. De druk om naar de notaris te gaan en een eigen stichting in het leven te roepen wordt desondanks steeds groter.

Dan is er ook nog die politiek

De drie gemeenten zijn intussen druk bezig een formule te vinden hoe MZW te helpen. Gedacht wordt aan een exploitatiesubsidie van 14.000 gulden en eenmalig 44.000 gulden voor het inrichten van een werkplaats waar werklozen en WAO-ers zinnig hun vrije tijd kunnen besteden. De Vinkeveense politiek heeft zo haar eigen mening over het subsidiëren van MZW. Het CDA vindt dat de toezegging van de gemeente Vinkeveen om een werklozenproject te onderzoeken is blijven steken bij een inventarisatie. Verder is er niets gedaan. De VVD ziet andere problemen. Deze partij vreest dat de nadruk op WAO-ers komt te liggen en dat projecten voor werklozen niet goed van de grond zullen komen. De raad in de gemeente Wilnis heeft ook zo haar bezwaren, maar daar weet wethouder Tijsseling raad mee. Hij draagt MZW een warm hart toe en steekt daarvoor zijn nek uit. Hij doorbreekt de vicieuze cirkel door MZW, ondanks alle geuite bezwaren, subsidie toe te zeggen. De plaatselijke pers citeert hem: "Als de andere gemeenten afhaken, betaalt Wilnis het project alleen." Tijsseling reageert hiermee op de plaatselijke afdeling van de VVD die het procedureel niet juist vond dat het Wilnise college eerder op eigen houtje allerlei toezeggingen heeft gedaan. Volgens de wethouder is dat gebeurd na overleg met alle fractievoorzitters. "Wachten op formele toezeggingen van de andere gemeenten zou veel te lang duren waardoor MZW langere tijd niets zou kunnen doen", aldus Tijsseling. In de krant verdedigt Tijsseling zijn stellingname met de opmerking: "Het is formeel onjuist, maar ik heb het met plezier gedaan".

In de Mijdrechtse politiek klinken andere geluiden. De PvdA wethouder Henk van Gent verwoordt ze. Hij ziet bij MZW het probleem dat zowel WAO-ers en werklozen onder één noemer vallen. Zij laten zich niet mengen. Een WW-er schaamt zich en wil niet bij WAO-ers worden ingedeeld. Daarnaast wil Van Gent zich niet vastleggen op Wilnis grondgebied. Misschien komt er nog wel eens wat in Mijdrecht. En verder geen activiteiten houden die ook elders gebeuren, zoals taalcursussen. Hij wil over die activiteiten nog wel eens praten. Het gaat hem over de weinige mogelijkheden voor werklozen. In de grote stad redden werklozen zich wel, in Mijdrecht is dat moeilijker. De raadscommissie Welzijn van de gemeente Mijdrecht, in vergadering bijeen om te beslissen over de aangevraagde subsidie, laat weten MZW niet te kennen. Om voor subsidie in aanmerking te komen moeten de activiteiten op Mijdrechts grondgebied plaatsvinden. De commissie besluit desondanks B&W te adviseren MZW vijf jaar te steunen. Het verheugde bestuur van MZW besluit daarop drie nieuwe leden aan het bestuur toe te voegen. In januari 1984 wordt de voormalige gemeentesecretaris van Vinkeveen, Gerard Berendsen, aangetrokken als adviseur.

Het zijk helpt mee

In april 1984 besluiten de drie gemeenten, op voorstel van B&W van Vinkeveen, gebruik te maken van een rijksregeling, namelijk artikel 36 van de wet werkloosheidsvoorzieningen (WWV). Dit betekent dat de drie gemeenten naar rato van het inwonertal gaan bijdragen in de exploitatie. Samen is dit een dikke 28.000 gulden. Dit bedrag vormt de startsubsidie voor het jaar 1984. Het provinciaal steunpunt MZW zal het bestuur begeleiden bij de uitvoering van een werkplan waarin opgenomen de realisering van een vacaturebank voor

vrijwilligerswerk en een gereedschapsruimte om werkervaring op te doen. Het bevorderen van verschillende projecten zoals gespreksgroepen voor vrouwen zonder werk, jonge werklozen en schoolverlaters. Het bestuur van MZW zal verder begeleid worden door een team waarin vertegenwoordigers zitten van het Gewestelijk Arbeidsbureau, Maatschappelijk Werk, het Provinciaal Steunpunt MZW, de gemeentebesturen en de GGD. Op 4 april 1984 kopt weekblad De Ronde Vener juichend. "Ontmoetingsruimte spoedig open."

Op 23 juni 1984 publiceert het Utrechts Nieuwsblad een foto van de eerste ontmoetingsdag in de nieuwe ruimte. De afgedrukte foto toont een aantal zitjes en een tiental mensen. Tot nu toe wordt op maandagmorgen twee uur een cursus **Nederlands** gegeven en op de middag anderhalf uur **mondharmonica** spelen. Op dinsdagmorgen twee uur **engels** voor beginners en gevorderden. De middag wordt besteed aan gezellig samenzijn met **schaken, dammen, sjoelen** en **biljarten**. Woensdagmorgen twee uur **praten** en **luisteren** en 's middags anderhalf uur **bloemschikken**. Donderdagmorgen twee uur **tekenen** en **schilderen** voor beginners en gevorderden, 's middags is er **hout- en metaalbewerking**.

Even later schrijft de krant dat de stichting in september de activiteiten gaat uitbreiden. De uitbreiding van de activiteiten omvat volgens de krant: **boetseren, volksschilderkunst, modelbouw, bromfietstechniek, fotografie, vogelkennis, bomenkennis en vreemde talen**. Het cursusgeld bedraagt anderhalve gulden per cursus per week. Daarnaast is er op dinsdagmiddag de ontspanningsmiddag met kaarten, dammen, schaken en biljarten. Verder wordt er gedacht aan een vrijwilligersvacaturebank.

Eindelijk statuten

De subsidies zijn verzekerd en vallen nu onder een rijksregeling, het onderkomen is bijna klaar en het werkplan staat in de steigers. Kortom, tijd om de vele voorbesprekingen af te ronden en naar de notaris te gaan om de Stichting 'Paraplu' te laten vastleggen. De acte passeert op 9 juli 1984. **Het eerste bestuur bestaat uit de heren. Gerardus Klijn Jzn. uit Mijdrecht, voorzitter; Harm van der Veen uit Wilnis, secretaris; Gerardus Klijn Czn. uit Wilnis, penningmeester; Johannes Cobben uit Mijdrecht tweede secretaris; Cornelis Breuren ook uit Mijdrecht, tweede penningmeester; Clemens de Jong uit Vinkeveen, lid. Mw. Jans Zaal-Smit uit Wilnis wordt vice voorzitter.**

De naam op het bord bij de ingang van de nieuwe behuizing vermeldt: "Centrum Paraplu, Mensen zonder werk De Ronde Venen". Het doel van de nieuwe stichting is "het vergroten van de mogelijkheden tot actieve dagvulling al dan niet gericht op plaatsing of herplaatsing in het arbeidsproces. Het scheppen van (mogelijkheden voor) scholing en werk. En voorts al hetgeen met een en ander rechtstreeks of zijdelings verband houdt of daartoe bevorderlijk kan zijn. Alles in de ruimste zin des woords. Zij richt zich op mensen, die om deze of gene reden, niet meer tegen betaling of loon deelnemen aan het arbeidsproces, zulks ongeacht ras, religieuze richting, verleden of maatschappelijke omstandigheid", aldus de statuten.

Nb. De tussen haakjes geplaatste zinsnede is in 1996 bij een herziening van de statuten toegevoegd. De regel die begint met "Zij richt zich op....", is dan verwijderd. Tot de doelgroep worden genoemd "Alle inwoners van de gemeente De Ronde Venen."

Moeilijke tijden

Het vastleggen van statuten is pas het begin. Het bestuur dat de programma's moet vaststellen, heeft het moeilijk. Ondanks veel publicaties zijn er nog geen werklozen op het aanbod afgekomen. "Het schort aan naar buiten treden en aan programma's", meldt een vergaderverslag. Het bestuur weet niet hoe ze al die gestelde eisen moeten uitvoeren. Er ontstaan verschillen van mening. In november dient de heer Pannekoek zich aan als bestuurslid. Als in december voorzitter Klijn laat weten zich niet langer verkiesbaar te stellen,

lijkt de stichting 'Paraplu' uiteen te vallen. De bom barst in februari 1985. De voorzitter en de secretaris willen opstappen. Twee nieuwkomers, de heren Pannekoek en Van Leeuwen eisen bestuursfuncties op. Een maand later stappen ook de penningmeester en de tweede penningmeester op. De 'Paraplu' zit even zonder bestuur. Maar dat duurt niet lang. In maart wordt al een nieuw bestuur gevormd. **F. van Leeuwen wordt voorzitter, B. Pannekoek wordt vice voorzitter en penningmeester. J. Cobben wordt secretaris en H. van Veen tweede secretaris. G. Klijn Jzn, een van de oprichters, wordt gewoon lid.**

Even terug bij af

In juli 1985 eist de gemeente Wilnis alle niet opgemaakte gelden terug. Voorlopig gaat de subsidiekraan dicht. De drie gemeenten hebben de 'Paraplu' helpen oprichten, nu moet deze stichting eerst maar eens laten zien dat ze de rest kan waarmaken. Maar de stichting is er nog steeds niet in geslaagd mensen in de WW te bereiken en de financiën op orde te krijgen. Er moet meer met de gemeente Wilnis gepraat worden over activiteiten en de manier waarop nu geld wordt uitgegeven, stellen B&W. Als even later blijkt dat de heren Pannekoek en Van Leeuwen door de gemeente Wilnis naar voren zijn geschoven om orde op zaken te stellen, gaan de hakken van de overige bestuursleden in het zand. Van samenwerking komt niets terecht. Pannekoek krijgt de indruk dat hij er wordt uitgewerkt. "Als dit zo doorgaat stap ik op", meldt hij boos. Oud voorzitter Klijn probeert te sussen, maar dat lukt niet. Pannekoek en Van Leeuwen stappen uiteindelijk op. Hun avontuur heeft slechts een paar maanden geduurd. De andere leden willen tijdelijk nog wel even doorgaan en Gerard Klijn Jzn. wordt door de vergadering weer als voorzitter aanvaard, John Cobben wordt tijdelijk secretaris en Gerard Klijn Czn. tijdelijk penningmeester. Besloten wordt de statuten te herzien, de werkplaats door de gemeente na te laten kijken en een WA verzekering voor werknemers in de werkplaats af te sluiten.

Op 20 augustus 1985 tijdens een vergadering met B&W en de gemeentesecretaris meldt wethouder Tijsseling dat de 'Paraplu' nog steeds te weinig activiteiten ontplooit. De voorzitter is het daar niet mee eens en verwijst naar het kruiwagenproject tijdens de festiviteiten van Wilnis 900, het spreekgestoelte voor het dorps huis in Vinkeveen en de verkeersborden voor Veilig Verkeer Nederland. "Alle kruiwagens voor de zeskamp hebben nieuwe wielen gekregen", meldt hij trots. Dat is te weinig, vindt burgemeester Boogaard. Hij wil de 'Paraplu' inschakelen met het maken en installeren van speeltuigen in het rond het gebouw gelegen park. Voorzitter Klijn: "Er komen te weinig mensen ondanks alle publiciteit." Wethouder Tijsseling: "Zoek een deskundige"

Vol goede moed verder

In september 1985 lijkt de rust te zijn weergekeerd. Cobben wordt PR man en Van de Veen neemt het secretariaat weer op zich. De heer Hartsink wordt beheerder gebouw en chef technische dienst. Het nieuwe programma trekt wekelijks 100 deelnemers. Bekeken moet worden hoe die over de week gespreid moeten worden en hoe kan worden ingegaan op het verzoek van het provinciaal steunpunt om een vacaturebank op te richten. De biljartclub telt vijftien 15 leden. De cursus Nederlands komt nog niet echt van de grond. De cursus Engels wel. Twee groepen met samen 35 cursisten. De ontmoetingsdag op dinsdag trekt gemiddeld 35 deelnemers. De werkprojecten op woensdag houden zes mensen bezig, terwijl de cursus tekenen en schilderen iedere week acht enthousiaste deelnemers binnenhaalt. Bloemschikken op de donderdag telt 20 deelnemers. Op de vrijdagmorgen wordt er drie uur druk getimmerd terwijl er 's middags twee uur gepraat wordt over klussen in huis en daarna nog eens twee uur over elektriciteit.

Eind september 1985 brengt de Mijdrechtse Courant hulde aan tekenleraar W. Boomsma die van begin af tekenen heeft gedoceerd en 80 jaar is geworden. "Eind 1981 werkte hij nog bij De Kreasie. Bestuursleden van MZW benaderden hem om tekenles te geven in de 'Paraplu'. Nu na 4,5 jaar wil hij er mee stoppen. Tekenles begon op 10 december 1981 in Adelhof. Gezellig elke donderdagmiddag in Adelhof net zoals de kaartmiddag daar elke dinsdag. De stichting werd groter en verhuisde naar Wilnis. Dat was voor de niet meer zo sterke Boomsma wel een opgave elke keer die grote afstand te moeten overbruggen. Vaak moest Annie Overbeeke, die een beginnersgroep leidde dan ook invallen." De hulde op papier is gesierd met achttien handtekeningen.

Een vrijwilligers vacature bank

In november 1986 start de 'Paraplu' de Vrijwilligers Vacature Bank (VVB). Het zou een mislukking worden. Wel vraag, maar geen aanbod. Mensen zonder werk willen alleen komen werken wanneer er een vergoeding tegenover staat. Maar het gaat nu eenmaal om vrijwilligerswerk. In april 1987 blijkt er niet veel geld meer in de kas van de Stichting Paraplu. De VVB is noodzakelijk om de subsidie te behouden, maar dit project loopt van geen kant. Misschien had de stichting dit project beter niet kunnen organiseren vanwege de lucht die rond werklozen hangt, meldt een vergaderverslag. In de naamstelling zou MZW er af moeten, stelt Herman Horn die de VVB coördineert. Later zal dit inderdaad gebeuren.

Op 10 februari 1987 publiceert De Mijdrechtse Courant een groot artikel over de VVB met Herman Horn als vrijwilliger. De bank houdt zitting op slechts enkele uren in de week. De tijden worden vermeld in de diverse weekbladen. Er is maar weinig respons op de berichtgeving over de VVB. Horn vraagt zich af: "Zijn er geen vrijwilligers of zijn er geen vrijwilligers nodig."

In de map krantenknipsels zit een artikel gedateerd 25 augustus 1987. De naam van de krant is niet genoemd. De kop luidt: "Ruilbeurs van diensten geïntroduceerd." Het onderliggende artikel hoopt dat de VVB hiermee nieuw leven wordt in geblazen. "Er melden zich te weinig vrijwilligers. Er is een groot aanbod aan werk, maar niemand meldt zich", stelt de geïnterviewde Horn vast. De werkgroep VVB houdt elke woensdagochtend twee uur zitting in de 'Paraplu' en daarnaast nog enkele uren in de bibliotheken te Mijdrecht en Vinkeveen. Het centrum BOA die vrouwen weer aan het werk wil helpen organiseert trainingen in solliciteren en beroepskeuzes. Deze worden gegeven in de behuizing van de 'Paraplu'. Op 7 oktober 1987 meldt de Mijdrechtse Courant vacatures voor een sportredacteur bij Radio Rondevenen, medewerkers voor activiteitenbegeleiding in Vinkenoord en een assistent bij scheikundelessen in de Paus Johannes Mavo te Vinkeveen. Respons blijft uit.

De VVB werkt vanuit een eigen ruimte en dank zij de VVB kan de 'Paraplu' doorgaan met de activiteiten. Desondanks wordt de VVB, na twee jaar vergeefs pogen, per 1 november 1988 opgeheven. Het provinciale steunpunt waarschuwt dat de subsidies nu echt gevaar lopen, want het Rijk wil dat de lagere overheden strenger gaan controleren op projecten. Maar zo ver zal het allemaal niet komen.

Op enkele strubbelingen na verlopen de volgende jaren voorspoedig. De nieuwe ontmoetingsruimte is klaar voor nieuwe activiteiten. De naamsbekendheid groeit ondanks het feit dat er voor de informatiebulletins vaak nauwelijks kopie is. Regelmatig wordt het

cursusprogramma aangepast aan de wensen van de cursisten.. Eind november 1988 blijken alle cursussen vol. Er moeten zelfs wachtlijsten komen.

De nieuwe gemeente komt

Eind 1988 laat wethouder Tijsseling het bestuur weten het overgebleven subsidiegeld nog vóór het einde van dat jaar goed te besteden want in 1989, na de herindeling, zal er waarschijnlijk aan de subsidies worden geknabbeld. Het vandalisme rond de behuizing rijst intussen de pan uit. Ramen ingegooid, wanden beklad, zelfs het interieur is niet veilig meer. Ondanks het feit dat de 'Paraplu' een stichting is en geen leden telt, worden er nog steeds elk jaar deelnemersvergaderingen gehouden. In juni 1989 wordt de 'Paraplu' door de nieuwe gemeente De Ronde Venen ingedeeld in de sector sociaal en cultureel werk. Grote schrik wanneer bekend wordt dat de huidige subsidie in vier jaar zal worden afgebouwd. Eind juli blijkt dat de nieuwe gemeente een werkgroep Welzijnsplan in het leven heeft geroepen en die plaatst de Stichting 'Paraplu' in de sector educatie. De Stichting 'Paraplu' moet nu wedijveren met de Stichting Cursusproject Vinkeveen, de Stichting Volwassenen Educatie te Mijdrecht, de Openbare Bibliotheken in de drie voormalige gemeenten en de Vrouwenraden in Mijdrecht, Wilnis en Vinkeveen. Het Atelier De Kromme Mijdrecht is dan nog niet in beeld. Probleem is dat al deze instellingen bij de gemeente De Ronde Venen aankloppen voor subsidie en de gemeente daarvoor een bedrag heeft gereserveerd dat minder is dan de optelsom die de drie voormalige gemeenten eerder aan subsidies hebben verstrekt. Na een aantal hoorzittingen wordt het de Werkgroep Welzijnsplan duidelijk hoe de verdeling tot stand moet komen. De Stichting 'Paraplu' komt daarbij niet slecht uit de bus. Over 1991 wordt 30.000 gulden toegekend. Dat is weliswaar 20.000 gulden minder dan gevraagd, maar 3200 gulden meer dan in 1990 werd ontvangen. De stichting krijgt wel het advies om jaarlijks voor 1 april in contact te treden met het Educatief Beraad De Ronde Venen om met de andere instellingen tot afstemming van activiteiten te komen.

1990 Begint met de mededeling in De Nieuwe Meerbode dat er gestart wordt met nieuwe cursussen Frans, Nederlands, poppen maken en sieraden maken. Opgeroepen wordt zich direct op te geven en niet te wachten tot de cursussen al begonnen zijn, want dan zouden veel cursussen niet kunnen starten bij gebrek aan deelnemers.

Zoch nieuwe behuizing?

Tot dusver ging de subsidie van de gemeente Wilnis via het rijk. Artikel 36 van de Wet Werkloosheid Voorzieningen blijkt echter te zijn gewijzigd. Het sociaal-culturele element is eruit verdwenen. Alleen activiteiten die te maken hebben met arbeidsgeschiktheid, herstel, bevordering en behoud en toetreding tot arbeidsmarkt worden via dat artikel nog gesubsidieerd. De cursussen van de 'Paraplu' moeten daarop gericht zijn, wil dat deel van de subsidie niet in gevaar komen. Het bestuur ziet dat niet zitten. Berendsen waarschuwt dit niet te snel te zeggen en eerst te kijken wat in regionaal verband kan worden gedaan. Samenwerking met volwasseneneducatie bijvoorbeeld. Op 11 november 1990 volgt de viering van het tienjarig bestaan met onder andere het tentoonstellen van werkstukken gemaakt door cursisten en docenten. Het bestuur heeft 400 parapluutjes laten maken om uit te delen aan de bezoekers. De viering is een groot succes. John Cobben en Jans Zaal-Smit worden bedacht dat ze tien jaar geleden het bestuur hielpen versterken. Zij krijgen een oorkonde. De Proosdijlander stuurt beiden een boeket bloemen. Het aantal cursisten stijgt maar door. Er zijn nu al 25 activiteiten. De 'Paraplu' is van maandagmorgen tot vrijdagmiddag bezet en 65 zeer gemotiveerde en enthousiaste mensen zijn wekelijks bezig alles draaiende te houden. De cursusadministrateur en de penningmeester verzetten bergen werk. De afgelopen jaren hebben zich verschillende bestuurswisselingen voorgedaan, alleen

de namen Klijn en Cobben zie je met enige regelmaat terug op de vergaderverslagen. Een aanbouw aan de Willisstee komt in beeld en daarmee zicht op een andere behuizing. Maar dat zicht zal nog lange tijd in nevelen gehuld blijven. In augustus 1993 komt André Brohm het bestuur versterken. Hij gaat de omvangrijke cursusadministratie op zijn PC zetten. Op 27 oktober 1993 melden de krantenknipsels: "Ambitieuze plannen uitbreiding Willisstee. Grote zaal wordt theater, er komt een peuterspeelplaats en onderkomen voor Viribus Unitis, de 'Paraplu' en de schietvereniging. Het zoeken naar geld is begonnen." In februari 1994 is Gerard Berendsen tien jaar adviseur. Hij krijgt een oorkonde

Indrukwekkend veel activiteiten

Juli 1995. De gemeente heeft de verbouwplannen van de Willisstee als veel te duur afgewezen. Voor de Paraplu betekent dit nog even volhouden in de oude behuizing. Dat dit geen enkel probleem vormt en elke vierkante meter daar optimaal benut wordt laat het programma voor 1996 zien.

- Maandagmorgen: Kalligrafie, totaal tien lessen van 1,5 uur.
Aquarelleren en tekenen voor beginners, totaal 20 lessen van 1,5 uur.
Kaarten maken met theezakjes, totaal tien lessen van 1,5 uur.
Kerstsieraden maken, totaal vier lessen van 1,5 uur.
Bloemen maken, totaal tien lessen van 1,5 uur.
- Maandagmiddag: Mondorgelorkest, totaal 30 keer 2,5 uur.
- Maandagavond: Bridgen, totaal tien lessen van twee uur.
- Dinsdagmorgen: Engels, totaal 30 lessen van 1,5 uur.
Tevens de puzzeltocht van 9.00 tot 15.00.
- Dinsdagmiddag: Olieverfschilderen, totaal 30 lessen van 2,5 uur.
Ontmoetingsmiddag.
- Dinsdagavond: Frans, totaal 21 lessen van twee uur.
- Woensdagmorgen: Patchwork, volksschilderen en teddybeer maken.
- Woensdagmiddag: meestal bestuursvergadering.
- Woensdagavond: Dansles, totaal 20 lessen van 1,5 uur.
- Donderdagmorgen: Aquarellen, totaal 20 lessen van 1,5 uur.
- Donderdagmiddag: Bloemschikken, totaal 15 lessen van 1,5 uur.
Tekenen totaal 29 lessen van 1,5 uur.
- Donderdagavond: Aquarelleren, totaal 28 lessen van twee uur.
- Vrijdagmorgen: Yoga, totaal 29 lessen van vijf kwartier.
- Vrijdagmiddag: Biljarten van 1 tot 5, totaal per seizoen 29 keer.

Ook het aantal deelnemers ligt er niet om. Ontspanning w.o dansen, biljarten, bridgen, puzzeltochten telt dit seizoen 134 deelnemers; Talen w.o Engels en Frans met 82 deelnemers; Schilderen en tekenen w.o aquarelleren, kalligraferen, tekenen, volksschilderen samen 124 deelnemers; handwerken in allerlei vormen 46 deelnemers, lichamelijke zorg met voornamelijk yoga 28 deelnemers, muziek maken met een mondorgel 15 meest vaste leden, knutselen 120 enthousiaste mensen.

Het aantal ingeschreven mannen bedraagt 104. Het aantal vrouwen 403. Bijna het viervoudige. De jongste deelnemer is 18 de oudste is 87 jaar oud.

Bestuurswisseling en administratieve perikelen

De penningmeester treedt af, de financiële administratie is gekoppeld aan de cursusadministratie in het programma van de heer Brohm. Zolang er geen nieuwe penningmeester is, neemt de heer Brohm nog in deze functie waar. De heer Berendsen adviseert om de beide administraties los te koppelen in gescheiden verantwoordelijkheid. Na een tijdje zonder penningmeester te hebben gezeten, krijgt de 'Paraplu' in augustus 1995 eindelijk weer iemand die de penningen gaat beheren. Het wordt J. Reijmers. Gezien de structuur van het maatprogramma blijven een aantal financiële zaken voor de penningmeester onduidelijk, zodat hij deze niet goed kan verdedigen. Vanwege de wettelijke bestuurlijke verantwoordelijkheid adviseert de heer Berendsen in het vervolg een externe accountant de jaarlijkse controle te laten doen. Het advies wordt in latere instantie opgevolgd.

Ondertussen is het 1996 geworden en treedt de heer W. Willemsen uit Vinkeveen tot het bestuur toe. De subsidie komt ter discussie en daarmee andere uitgangspunten voor kostenberekening voor de activiteiten. Men komt er niet uit. Tot overmaat van ramp blijkt dat de gemeente de huur van de oude behuizing fors heeft verhoogd. En dat voor een bouwval. De stichting protesteert. De gemeente wijst het protest af. Er zou een precedentwerking vanuit gaan.

Ook waazdezing

In mei 1996 wordt voorzitter Klijn onderscheiden. Hij wordt benoemd tot ridder in de orde van Oranje Nassau. Hij deelt de hulde met alle medewerkers. Zonder hen zou het nooit gelukt zijn, zoals het nu geworden is. Het is inmiddels zomer geworden. Tijd weer voor de jaarlijkse fiets- en puzzeltocht van 35 km. De routebeschrijving voert de mensen dit keer langs het Amsterdam-Rijnkanaal en omgeving en bevat veel waarschuwingen richting fietsers om toch vooral voorzichtig te zijn. Meefietsen is niet gratis. Twee gulden per persoon om de kosten te dekken.

Door de jaren heen heeft het de 'Paraplu' nooit ontbroken aan sponsors. Fondsen en instellingen die alles wat zich in dat houten gebouwtje aan de Pieter Joostenlaan afspeelt een warm hart toedragen. De Mijdrechtse bowlingclub houdt in februari 1996 's nachts een marathon en schenkt de opbrengst aan de 'Paraplu'. De penningmeester ziet dan 2500 gulden op de rekening bijgeschreven. Johnson Wax zegt 1000 gulden toe. De Rotary maakt 750 gulden over. Het VSB fonds tenslotte schenkt 500 gulden. Het bestuur ziet door al die giften een nieuw probleem opdagen. Hoe ga je om met giften zonder de subsidie in gevaar te brengen.

Naar de Veenzideschool?

Op 11 september 1996 passeren de nieuwe statuten. WAO-ers en werklozen worden niet langer als doelgroep genoemd. In oktober wordt het huishoudelijk reglement vastgelegd. Eindelijk, na lang praten en zestien jaar na de oprichting, worden taken omschreven en is er houvast waaraan ieder zich dient te houden. Een tegenvaller is het besluit dat de subsidie voor 1997 is teruggebracht naar 23.500 gulden. Dat betekent aanpassen van de cursusprijzen, meent het bestuur. Steeds maar weer knabbelen aan die subsidies en steeds maar weer een antwoord zien te vinden om de laagdrempeligheid te waarborgen. Eind september schrijven de weekbladen dat het aangepaste bouwplan van de Willisstee dreigt te stranden. De Willisstee is volgens de pers speelbal van de politiek geworden. Dit keer gaat het om geluidsisolatie en de aanbouw van de peuterspeelzaal die roet in het eten gooien, zo blijkt uit een vergaderverslag van de commissie Welzijn. "Veel te duur en geen

disco- of houseparties in de Willisstee". Nieuw is dat de muziekvereniging Viribus Unitis een optie heeft genomen op de oude gemeentewerf. Zij wil daar een nieuw onderkomen bouwen en ziet geen heil meer in de Willisstee. Ook nieuw is dat de schietvereniging de Willisstee de rug heeft toegekeerd. Zij wil achter de brandweerkazerne een ondergrondse schietbaan aanleggen. Wat de 'Paraplu' betreft? Die kan desnoods naar de Veenzijdeschool als deze verplaatst is.

De concuzzentie ?

De Welzijnsraad wil weten waar de raakvlakken liggen met het Vinkeveense Cursusproject en het Mijdrechtse Atelier De Kromme Mijdrecht. Samenwerking is volgens het bestuur niet mogelijk vanwege nadruk die de 'Paraplu' legt op sociale contacten en de structuur van de activiteiten. De snelheid waarmee de veranderingen zich aandienen heeft de nodige invloed op het bestuur. De voorzitter heeft het allemaal op papier gezet en met iedereen doorgesproken. Binnenkort zal met de andere stichtingen moeten worden gesproken over afstemming van de activiteiten. Die stichtingen hebben namelijk ook bezwaar aangetekend tegen de hun inziens hoge subsidie van de 'Paraplu'. De gevoerde gesprekken lopen op niets uit. In mei 1998 laat de 80-jarige Gerard Berendsen weten er mee te stoppen. Hij was veertien jaar adviseur van de Stichting Paraplu en krijgt, als dank voor de bewezen diensten, 250 gulden voor het Foster Parents plan.

De nieuwbouw

De aanloop naar de huidige nieuwbouw naast de brandweerkazerne te Wilnis is een verhaal apart. Plannen maken, wachten, nog eens wachten, plannen wijzigen en daarna weer overleggen met de gemeente, met de architect, met de bouwer en de leveranciers. Hieronder nogmaals in vogelvlucht de voornaamste feiten en belevenissen:

November 1994. Het bestuur van de Willisstee laat door architect Schreurs een bouwplan maken voor uitbreiding van het dorps huis. Augustus 1995. De Stichting 'Paraplu' stelt een bouwcommissie samen. Zitting nemen de heren Klijn, Brohm, De Jong, Reijmers en Verwoerd. Model staat het huidige houten gebouw aan de Pieter Joostenlaan. De aanbouw aan de Willisstee is inmiddels twijfelachtig geworden en wordt een stuk duurder. Het bestuur van de 'Paraplu' benadert de Fa. Timmer in Hardinxveld-Giezendam voor de bouw van een houten gebouw. De offerte die even later binnenkomt raamt de kosten op 176.000 gulden ex BTW. In februari 1996 gaat een brief naar wethouder Koevermans om tot een meer creatieve aanpak voor de vervanging van de huidige behuizing te komen zeker nu de verbouwing van de Willisstee steeds onzekerder wordt. De steeds veranderende plannen om de grote zaal te

verbouwen en aan de achterzijde van het gebouw ruimten te bouwen voor huisvesting van de 'Paraplu', de schietvereniging en Viribus Unitis leiden tot een steeds groter wordend exploitatietekort. Dit tekort zal uiteindelijk door de gemeente moeten worden betaald en dat is niet haalbaar. Uit het gesprek met de wethouder wordt tevens duidelijk dat de gemeente plannen heeft voor nieuwbouw van de Veenzijdeschool waardoor er op papier ruimte vrijkomt, maar voorlopig is er nog geen oplossing voor het huisvestingsprobleem van de 'Paraplu'.

Zelfwerkzaamheid

In september 1996 maakt architect Van der Laan in opdracht van de schietvereniging een schetsplan voor een onder de grond gelegen schietbaan. In februari 1997 wordt meer duidelijk. De schietvereniging bouwt onder de grond een schietbaan van 15x35m. Daarboven kan de Stichting 'Paraplu' een behuizing bouwen. Volgens Van der Laan bedragen de kosten drie ton. De gemeente wil de helft bijdragen. De vraag is nu kan de 'Paraplu' door zelfwerkzaamheid of andere acties die anderhalve ton omlaag brengen? Ja, dat kan. De stichting probeert vervolgens fondsen te werven en vrijwilligers in te schakelen. Er gaan 594 brieven de deur uit waarvan 336 ter plekke worden uitgedeeld. Daarop komen 32 negatieve reacties en 74 positieve reacties. 29 mensen laten weten iets te willen doen en 45 willen financieel iets bijdragen. 32 mensen reageren dat zij door omstandigheden niets kunnen betekenen. Zij die aan de activiteiten mee willen doen vermelden die activiteit. Die variëren van schoonmaken, gordijnen naaien, schilderwerk, tot lichte werkzaamheden.

Doel bezeikt

In eerste instantie wil de gemeente dat de 'Paraplu' de nieuwbouw in eigen beheer bouwt en eigenaar van het gebouwde wordt. Door de urgentie van een nieuwe behuizing voor het NME (Natuur en Milieu Educatie) wegens het bouwplan Veenzijde 3 is die visie plotseling gewijzigd. De gemeente bouwt op de schietbaan huisvesting voor de 'Paraplu' en het NME centrum en verhuurt dit aan betrokkenen. De Stichting 'Paraplu' krijgt ca. 240m² voor 10.000 gulden per jaar. Wanneer de bouwplannen echter in de gemeenteraad komen wordt er gesproken over 18.000 gulden. Dat veroorzaakt verwarring. In augustus 1998 wordt het bestek ontvangen en start de discussie met de gemeente over de inrichting en de te betalen extra kosten. De huurovereenkomst wordt nauwgezet bekeken en aangepast. Adviseur Berendsen blijkt een grote steun. Op 30 oktober 1998 slaat bouwonderneming Bolton de eerste paal waarna de onderhandelingen met leveranciers over de inrichting beginnen. Om de kosten daarvan te kunnen betalen stuurt de stichting ruim tachtig brieven uit gericht aan particulieren en bedrijven met het verzoek voor een eenmalige bijdrage. De respons valt wat tegen.

Nu de inrichting nog

De nieuwbouw vordert snel en de voorbereidingen werpen hun vruchten af. Maar dat wil nog niet zeggen dat alles in kannen en kruiken is. Vooral de bouw van de bar en het buffet zorgen voor veel discussies en ook de verhuizing moet nog geregeld worden. Immers de oude CSW kantine is nog steeds in bedrijf en daar liggen nog veel spullen. Uiteindelijk doen vrijwilligers de gehele inrichting. Onder leiding van oud-timmerman Arie Kuijlenburg wordt de bar gefabriceerd, de keuken opgesteld en diverse kasten in elkaar gezet. Op vrijdag 17 september 1999 tenslotte volgt de officiële opening van de nieuwbouw.

De inrichting daarvan is geen simpele zaak meer als blijkt dat het uiteindelijke beschikbare vloeroppervlak veel kleiner is geworden dan waarop eerder was gerekend. In eerste instantie was namelijk uitgegaan van een gelijke verdeling tussen de Stichting 'Paraplu' en het centrum voor natuur en milieu (NME). De Stichting zou een vloeroppervlak ruimte krijgen vergelijkbaar met dat in de oudbouw en zou die naar eigen behoefte kunnen indelen. Later blijkt dat er een extra ruimte nodig is voor vergaderingen van "groene" verenigingen en stichtingen. Deze zaal gaat ten koste van de ruimte voor de 'Paraplu', maar kan zonodig wel incidenteel gebruikt worden. Het zijn vooral de biljarttafels in de grote zaal die veel ruimte in beslag nemen en in het bestuur voor veel discussie zorgen. Het zijn zware tafels die zich niet makkelijk laten verplaatsen. Gelukkig kunnen ze worden afgedekt om eventueel andere

doelen te dienen en met een schuifwand kan de zaal in tweeën worden gedeeld. De beperkte ruimte doet zich ook gelden in de kleine zaal. De daar opgestelde pc's voor de computercursussen moeten regelmatig verplaatst en opnieuw worden aangesloten om ruimte te maken voor andere activiteiten. De overige ruimten zijn te klein voor klassikale activiteiten en alleen geschikt als kantoor- en opslagruimte.

Enthousiasme, saamhorigheid en gezelligheid

De draad wordt weer snel opgepakt en de toeloop is boven verwachting. Voor het seizoen 2000-2001 melden zich nieuwe 384 cursisten. Samengeteld bezoeken dat eerste jaar 524

mensen de nieuwe vestiging. De eerste deelnemersvergadering trekt 30 belangstellenden, bijna de helft meer dan de laatste bijeenkomst in de oudbouw. De subsidies, nodig om de laagdrempeligheid van de Stichting 'Paraplu' te behouden, staan weer eens onder druk. Voor het jaar 2001 is slechts een kleine 18.500 gulden beschikbaar. Begin november besluit Gerard Klijn definitief te stoppen. De stichting bestaat dan 20 jaar en dat is een mooie gelegenheid een streep te zetten onder 20 jaar voorzitterschap. In december wordt Wim Willemsen de

nieuwe voorzitter en worden er belangrijke beslissingen genomen over vergoedingen aan docenten, begeleiders en bestuursleden. In januari 2001 treedt Jans Zaal-Smit na ruim 20 jaar trouwe dienst terug.

Zonder geluk vaart niemand wel

In april evalueert de gemeente het subsidiebeleid. Alle subsidies worden bevroren op het niveau van 1997. De stichting begrijpt niet waarom zij nu minder krijgt dan in 1997 en reageert furieus. In 1997 kreeg de Stichting 'Paraplu' ruim 23.500 gulden voor 525 deelnemers. Nu is dat bijna 18.500 gulden geworden voor 500 deelnemers en daarvan moet ruim 8500 gulden aan huur en ruim 650 gulden aan schoonmaakkosten worden opgehoest. In februari 2002 komt een oud probleem terug. Nieuw aangemelde deelnemers komen soms niet in aanmerking omdat oude deelnemers door willen gaan en daarmee de cursussen vroegtijdig volboeken. Daarmee wordt een kenmerk van de Paraplu duidelijk. Enthousiasme, saamhorigheid en gezelligheid. In augustus 2002 breekt de ringdijk door en haalt Wilnis de landelijke pers. De Stichting prijst zich gelukkig dat ze nu hoog en droog zitten, ook al is dat even op een eiland omgeven door water. Wat zou er gebeurd zijn wanneer ze in de inmiddels verdwenen oude behuizing waren blijven zitten? In 2003 wordt brand gesticht in de Willisstee. Alles brandt af, alleen de nieuwbouw en de bibliotheek blijven gespaard.

Tot besluit een blik in het programmaboekje 2005-2006. Wat opvalt is het grote verschil met de activiteiten die in 1996 op het programma stonden. Het is vooral de verscheidenheid die opvalt. Naast de eerder genoemde cursussen zijn er de nieuwe taalcursussen Spaans, Italiaans, de computercursussen en niet te vergeten de workshops en de verschillende dagtochten die door het jaar heen worden georganiseerd. Een grote verscheidenheid haalbaar geworden door de manier waarop een groep enthousiaste vrijwillige medewerkers heeft weten in te spelen op de nieuwe situatie.

Getagd Klijn 1980-2000

Sinds 1977 WAO-er maar nu alweer een tijdje AOW-er. Dezelfde letters, maar een wereld van verschil. Op een paar onderbrekingen na twintig jaar voorzitter geweest. Hoopt ook het 25-jarig bestaan op 11 november 2005 nog te kunnen meemaken. Maar daarna stopt hij er echt mee. Nu is hij nog af en toe actief als begeleider en raadgever. “Ouwe liefde, houdt mij van de straat”, verklaart hij lachend. De doelstelling waarmee we begonnen was van begin af aan duidelijk. Van Es was de grote animator, hij bracht de groep bijeen met het doel werklozen en WAO-ers een zinvolle vrijetijdsbesteding te geven. Niet om ze iets te laten doen. Dat wilden ze alleen maar tegen betaling. Hij herinnert zich vooral die beginperiode met als de leukste tijd de armoe in Vriendenlust en daarna de lessen in Adelhof. Eerste docent was Boomsma. Tekenen en schilderen in een zaaltje van het cafetaria achter de koffieruimte. Hij noemt projecten zoals de

verhuisbordjes en de kruiwagens voor Wilnis 900. Alles in die CSW kantine was kaal. Geen lamp, niets. Voor de gein hebben we ooit een brandblusapparaat leeggespoten. Het was er soms siberisch koud en altijd de angst dat de leidingen zouden bevriezen. En dan steeds al die vernielingen door de jeugd.

De eerste subsidie was Mijdrecht met 400 gulden. Wilnis en Vinkeveen volgden allebei met 200 gulden. Per jaar wel te verstaan. Als naaste tijd noemt hij zijn gezondheidsproblemen. Vijf keer heeft hij voor kortere of langere tijd verstek moeten laten gaan en dat zit hem nu nog dwars. Maar nog steeds is hij trots op de onderscheiding die hij alweer jaren geleden ontving. Ridder in de orde van Oranje Nassau. De eerste die verleend werd voor vrijwilligerwerk.

Het mondogelozkest 1984-heden

Maandagmiddag 9 mei 2005. Een gesprek met de dirigent de heer Kraan maakt duidelijk dat de mondogelclub al vanaf de beginjaren deel uitmaakt van de Paraplu. Het waren voornamelijk oudere mondogelliefhebbers die graag “de oude klanken” – muziek uit de oude doos – willen beoefenen en naar buiten dragen. Hun financiële mogelijkheden waren beperkt en aanschaf van de noodzakelijke mondogels duur. En dan nog de huur van een oefenruimte. De Paraplu biedt soelaas. De afspraak wordt dat zij in het gebouw kunnen repeteren en daarvoor per persoon per keer een laag deelnemersbedrag betalen. Daarnaast zal de Stichting de nodige mondogels aanschaffen, en zal de groep – inmiddels omgedoopt tot mondogelclub “De Oude Klanken”- de inkomsten uit optredens naar buiten afdragen aan de Stichting. Deze regeling is inmiddels bijgesteld.

Na het plotselinge overlijden in 1998 van de dirigent de heer H. de Groot, neemt de heer van Tol zijn plaats in. In 2003 geeft hij het stokje over aan de heer Kraan maar blijft meespelen in het orkest.

Muziekboeken zijn er niet, alles gaat uit het hoofd. Bij de vraag “waarom” is het meerstemmige antwoord: “Niet nodig, we hebben een goeie dirigent”. . De heer Kraan doet het nu twee jaar en bekent geen noot te kunnen lezen, maar voelt dat niet als een gemis. Er wordt op de maandagmiddagen gespeeld op kleine en grote mondorgels. Bij uitvoeringen alleen op grote orgels. Een trekharmoonicaspeler geeft het ritme aan. Het repertoire vermeldt zo'n 100 nummers. Allemaal populair Nederlands, met hier en daar een buitenlandse uitschieter. Er zijn nu 20 leden. De jongste speler is 58 jaar, de oudste 88 jaar. Er is ruimte voor meer spelers. “Je hoeft geen mondorgel te kunnen spelen om lid te worden. Je leert het vanzelf” is een gehoorde uitspraak.

Docenten en cursisten

27 april 2005. Een als gemeenschappelijk bedoeld interview met cursisten en vrijwillige medewerkers wordt al snel een gezellig samenzijn van oude bekenden. Allen hebben door de jaren heen bij de ‘Paraplu’ hun bijdrage geleverd of aan activiteiten deelgenomen. Sommigen begonnen als cursist en uitgegroeid naar docent; overdragen van kennis en ervaring. Men zocht gezelligheid en kreeg dat bij de ‘Plu’, vond het merendeel van de aanwezigen. Het samenzijn, zeker door de langdurige cursussen, leidde tot vriendschappen.

André Brohm 1993-1999

André kreeg interesse in de ‘Paraplu’ omdat zijn vrouw er werkte als docent aquarelleren en later olieverven. Hij zelf ging toen biljarten. Gerard Klijn ging elke nieuwkomer af om te zien of hij of zij iets voor de ‘Paraplu’ kon betekenen. Hij viel op en werd in augustus 1993 gevraagd toe te treden tot het bestuur om zich bezig houden met de cursusadministratie. In die dagen stond de verwerking van leden- en contributieadministratie op de PC nog in de kinderschoenen. Kant en klare programma’s waren er nauwelijks. Bleef voor hem niets anders over dan die programma’s zelf te schrijven. Het voordeel was dat je op die manier een compleet op het cursusprogramma van de ‘Paraplu’ afgestemd programma kon schrijven.

Nadeel was dat door die persoonlijke benadering het geheel niet overdraagbaar was aan anderen. In die beginjaren kreeg André in het bestuur te maken met Jans Zaal-Smit huishoudelijke dienst, Gerard Klijn voorzitter, Jasper Verwoerd penningmeester, John Cobben PR man, Loes Boksteijn secretaris, Herman Horn die eerder afscheid had genomen maar af en toe terugkwam en Dirk Zaal die steeds maar weer bezig was het onderhoud aan het inmiddels vervallen gebouw te realiseren. Joke Kok deed de cursistenadministratie; deze ging over naar André Brohm

In januari 1999 verklaart de heer Brohm te willen stoppen. Het bestuur zoekt naarstig naar een standaardpakket op de markt, aangezien nieuwe ontwikkelingen in de structuur van de stichting niet meer inpasbaar zijn in het maatwerkpakket, dat tot dan toe een grote verbetering was en voldeed aan de vraag.

John Cobben 1980-1996

John is een van de werkers van het eerste uur. Zat als deelnemer in 1980 te kaarten in Vriendenlust en later in 1982 te tekenen in Adelhof. Hij was het die Adelhof naar voren schoof als tweede locatie, toen bleek dat Vriendenlust tegenviel. Op 28 november 1984 publiceert De Ronde Vener een interview met John Cobben (55) waarin deze zegt: “Jongeren moet je apart benaderen, cafés in de middag langsgaan, een biertje geven en zeggen dat ze de tijd beter kunnen gebruiken.”

Het interview gaat over de manier waarop FNV-er Cobben in de WAO belandde. Jarenlang heeft hij de PR gedaan, af en toe afgewisseld met een tijdelijke bestuursfunctie wanneer er een vacature was. Lange tijd was hij medewerker bij Radio Ronde Venen en heeft als zodanig meegewerkt de 'Paraplu' op de kaart te zetten. Hij was de eerste activiteitencoördinator van MZW en de geestelijk vader van het jubileumboek en de tasjes die ter gelegenheid van het 15 jarig bestaan werden uitgedeeld. Hij zorgde voor foto's, was medeorganisator van de fietstochten en liet de nieuwsbulletins verschijnen. Jammer dat die nieuwsbulletins zijn verdwenen. "Dan had je pas echt goed een beeld gehad van het reilen en zeilen van de 'Paraplu'", meent hij. Hij noemt Elly Vaasen als bedenker van de naam 'Paraplu' en mevrouw Mur als maakster van de vlag waarop de paraplu zo dominant staat uitgebeeld.

Herman de Jong 1995-2004

Herman de Jong, geboren en getogen in Vinkeveen en na 30 jaar Johnson Wax gepensioneerd. Van april 1995 tot mei 2004 was hij secretaris van de Stichting 'Paraplu'. "Hoe hij bij de 'Paraplu' kwam.?" "Gevraagd door de voorzitter, hij is mijn zwager", antwoordt Herman. Begin 1995 kent de 'Paraplu' inderdaad een periode van bestuurswisselingen. Penningmeester weg, secretaris weg. Probleem voor de voorzitter die gaten op te vullen en dat blijkt gelukt. Onvermijdelijk komt het gesprek dan op de tien jaar secretariaat. Erg verantwoordelijk werk en zeker binnen de 'Paraplu' waar de aard van de activiteiten steeds verandert. Goed samenspel tussen secretaris en voorzitter is dan de basis voor het reilen en zeilen van een vereniging en zeker waar het uitvoering van beleid betreft. Eigenlijk is de 'Paraplu' een vereniging en geen stichting en veel cursisten zien elkaar elk jaar terug. Soms kom je jaar in jaar uit dezelfde mensen tegen. Vrijtijdsbesteding en gezelligheid noopt sommigen om direct na afloop van een cursus weer in te schrijven voor het volgende seizoen. Nog vóór een nieuwe cursus begint is deze dan al vaak volgeboekt. Probleem voor het bestuur is dan: "Hoe benader je nieuwe aanmeldingen, want elke cursus kan maar een beperkt aantal cursisten herbergen en daar verschillen de meningen nog wel eens over." Speelt ook een rol bij de biljartcompetitie waar Herman nu spelleider is. Ook daar melden zich soms meer mensen dan er tijd is op de vrijdagmiddag tussen 13.00 en 16.30 uur. Ook dan de vraag: "Wat moet je doen". Een half uur eerder beginnen of iedereen minder tijd geven. Bijvoorbeeld 20 beurten in plaats van 25. Het is aan de spelleider te proberen het iedereen naar de zin te maken en dat valt niet altijd mee.

Wim Willemsen 1996- heden

Geboren en getogen in Breda en sinds 1966 woonachtig in Vinkeveen. De heer Berendsen benadert hem in 1995 voor een functie bij de voor hem dan nog onbekende 'Paraplu'. In eerste instantie bedankt hij, maar komt toch een jaar later het bestuur versterken, algemeen inzetbaar. Hij vindt daar Gerard Klijn als voorzitter en bindende factor, maar deze moet wegens gezondheidsproblemen vaak verstek laten gaan. Willemsen wordt dan gevraagd in te vallen. Het duurt dan ook niet lang of hij wordt vice-voorzitter. In 2000 wanneer Gerard Klijn te kennen geeft er mee te stoppen wordt hij genomineerd als voorzitter. In november 2002 is het officieel zo ver. Een tijd lang maakt hij Gerard Berendsen mee als adviseur en krijgt grote bewondering voor de man.

Vooraf omdat Berendsen zich altijd bezig heeft gehouden met de grote lijnen en zich niet

heeft laten verleiden in allerlei details te treden. Al snel werd de vice-voorzitter betrokken bij de nieuwbouwplannen, wat voor hem een interessante uitdaging was. Vooral de haken en ogen omtrent plaats, ruimte en indeling zijn hem bijgebleven. Eerst boven de schietvereniging in een zelfstandig gebouw. Toen samen met het NME en vervolgens weer ruimte afstaan voor een vergaderzaal t.b.v. de 'groene' verenigingen. Steeds minder vierkante meters. Terugkijkend is hij best blij met wat er uiteindelijk uit de bus is gekomen en de gerealiseerde invulling van de ruimte. Over de 'concurrentie' met het Cursusproject heeft hij een duidelijke mening. Het cursusproject organiseert ad hoc activiteiten, bij de 'Paraplu' zijn de activiteiten seizoengebonden en dat geeft binding met de cursisten. De stichting geeft gelegenheid tot het invullen van vrije tijd op een manier die educatief, recreatief en sociaal te noemen is. Een gezellige sfeer hoort daarbij. Atelier De Kromme Mijdrecht is professioneel ingesteld en minder op vrijetijdsbesteding gericht. De 'Paraplu' is laagdrempelig; iedereen, niemand uitgezonderd, kan deelnemen aan het geboden programma. De bestuurlijke betrokkenheid om dat alles zo te realiseren vindt hij enorm. Hij roemt de enorme inzet van een ieder. Kijkend in de toekomst zou hij graag iets willen doen aan de integratie van allochtonen. Bijvoorbeeld meer aandacht voor het leren van de Nederlandse taal en de drempelvrees nog meer wegnemen. Deelnemersbijeenkomsten bleken niet bezocht te worden, vandaar dat informatie nu wordt gegeven bij de nieuwjaarsbijeenkomst en de seizoenafsluiting. Hierbij kunnen we ons verheugen op een grote deelname met circa 50 vrijwilligers.

Slotwoord (of de Toekomst)

In deze beschrijving hebben we gezien hoe de Stichting zich een goede plaats heeft veroverd in de Gemeente De Ronde Venen, zowel qua aanbod aan scala activiteiten als wel door de representatieve huisvesting. Blijft de vraag staan hoe de Stichting aan de toekomst werkt. De doelstelling blijft tweeledig:

- een zinnige, nuttige en gezellige vrijetijdsbesteding door de dag heen op creatief, educatief, gezellig en ontspannend niveau, in combinatie met
- het behouden van een laagdrempelige entree, opdat deelname mogelijk blijft voor de groep minder draagkrachtigen.

De maatschappij verandert, de samenstelling van de inwoners van de Gemeente De Ronde Venen verandert, de Stichting verandert. De mobiliteit neemt toe. De mogelijkheden om met andere culturen en talen in aanraking te komen en over de grenzen te gaan worden steeds meer haalbaar. Meer en meer wordt de nadruk gelegd op het omgaan met nieuwe structuren en nieuwe middelen.

De digitale maatschappij dringt op, e-mail en het gebruik van Internet zijn niet meer weg te denken. Digitale fotografie verdringt de bekende aloude fotografie. De mensen worden meer en meer gedwongen gebruik te maken van Internet om (overheids)diensten te benaderen.

Op de nadruk om met nieuwe structuren en middelen om te gaan moet de Stichting alert blijven. Zij zal ook in de toekomst hierop in moeten blijven springen en proberen de deelnemers op een prettige en eenvoudige manier wegwijs te maken. Een stukje professionalisering hoort hierbij. Daarbij blijft ons streven een grote diversiteit in aanbod te houden.

Wij hopen dat de Stichting 'Paraplu' in de toekomst nog vele mensen een

stukje ontwikkeling mee kan geven, een stukje bijdrage aan hun levensvreugde, ofwel een bijdrage waarvan men ook nut heeft in het bedrijfsleven, voor kosten die voor iedereen haalbaar zijn. Dit alles in een gezellige en ontspannen omgeving.

Wim Willemsen

Verantwoording doot de schrijver

Toen mij begin dit jaar gevraagd werd om ter gelegenheid van de herdenking van het 25-jarig bestaan van de Stichting 'Paraplu', mee te werken aan een jubileumboek heb ik geen moment gearzeld op het verzoek in te gaan. Door hun vele PR werk en mijn werk als correspondent bij de Proosdijlander was de stichting 'Paraplu' mij niet geheel onbekend. Wel vroeg ik mij af of er voldoende bronnen beschikbaar waren om tot een verhaal te komen. Dat bleek niet het geval. Bij de verhuizing in 1999 bleken veel inventarisstukken te zijn weggegooid. Wat overbleef waren bestuursverslagen, interviews en enkele veelal ongedateerde krantenknipsels. Wel veel foto's, maar geen onderschriften. Uit dit materiaal is dit verhaal opgetekend. De vergaderverslagen en de krantenknipsels geven een beeld van de ontwikkelingen die de 'Paraplu' in de loop der jaren heeft moeten doormaken en laten zien dat het gewone mensen zijn die daarop een antwoord hebben moeten vinden. Een bedrijf besturen vereist inzet, saamhorigheid en vasthoudendheid. En zeker wanneer het een

groeïend bedrijf is waar wekelijks veel mensen over de vloer komen die beziggehouden moeten worden. Ik heb me in dit verhaal beperkt tot wat de vergaderverslagen proberen te vertellen over het antwoord van de 'Paraplu' op de maatschappelijke ontwikkelingen die vooral in de beginjaren zo'n grote rol hebben gespeeld. Van 'MENSEN ZONDER WERK' naar 'MZW' en van daar naar 'VOOR LEERZAME EN GEZELLIGE UREN' Enkele interviews met mensen die het allemaal hebben meegemaakt zorgen voor een persoonlijk tintje. Begonnen in een vervallen houten keet. Vaak koud maar gezellig. Nu in stenen nieuwbouw proberen het ingezette educatieve, recreatieve en sociale beleid voort te zetten.

Wilnis, 1 juni 2005
Joop Frankenhuizen